

Kapitola I

Chirurgova modlitba

*„A především mějte odvahu následovat své srdce a intuici.
Ty už totiž vědí, čím ve skutečnosti chcete být.
Všechno ostatní je podružné.“*

STEVE JOBS

„Nechte toho, nechte ji být – už toho na ni bylo dost.“ Konečně si někdo všiml, že je pro mě celý ten proces víc než zdrcující. Porod dítěte znamená konec osobní důstojnosti i v těch nejpříznivějších případech, ale pro mě jako pro extrémně vnímavého člověka se z něj stal okamžik volby mezi životem a smrtí.

Svírala jsem bočnice nemocničního pojízdného lůžka a snažila se zadržovat pláč. Byla jsem obstoupená šestnácti lidmi – je neuvěřitelné, že i ve stresu člověk pořád dokáže počítat – a z femorálních tepen mi vyčuhovalo něco, co připomínalo dráty z ohradníku pro zvířata. Hledala jsem pohledem chirurga – moc milou paní, se kterou jsem se v rámci přípravy na tuto situaci potkala už několikrát před tím – v naději, že se mi od ní dostane útěchy. Stála v rohu, rukama si zakrývala obličej a sesouvala se do pozice, která ze všeho nejvíc připomínala modlitbu.

Právě v ten moment mě udeřilo poznání – důvod, proč se mi nechtěla podívat do očí, nijak nesouvisel s jejími sympatiemi ke mně, bylo to proto, že nechtěla, aby ji pronásledovaly oči matky, kterou se jí mnohá nepodaří zachránit.

Lehla jsem si zpátky na nosítka, uvolnila ruce, které úplně zbělely, jak jsem svírala bočnice lůžka, a nic neříkala. Jak jsem se dívala nahoru na strop, objevovaly se nade mnou další a další vzrušené tváře a představovaly se mi. To, čím jsem si měla projít, bylo evidentně jedinečnou příležitostí se vzdělat, kterou si nemohl žádný začínající porodník nechat ujít.

✓ tomhle okamžiku důvěry mě zalil úplně nesutečný pocit. Neměla jsem žádné alternativy - neměla jsem na výběr. Věděla jsem, že kdyby došlo na nejhorší, zachránila by doktorka dítě a mě nechala odejít. Věděla, že už mám doma jedno dítě a manžela, ale jiná možnost nebyla.

Ještě teď slyším, jak říkám „Co bude, to bude“. A pak jsem se poddala tomu pocitu. Nechala jsem anesteziologa začít a píchnout mi uspávací léky a potichu jsem mumlala čísla až do temnoty.

Víra, důvěra, cit a odevzdání se

O skutečné podstatě odevzdání se hovoří v mnoha duchovních kontextech počínaje prožíváním či přijetím Boha až po pocit, že je člověk zcela za jedno sám se sebou. Všichni hledáme určitou podobu klidu a míru. Pro vnímavého člověka je to zcela zjevné, pro lidi myslící čistě lineárně je to prchavá nebo vzdálená idea, která se vynoří pouze tehdy, stane-li se něco nepříjemného.

Má zkušenost na operačním stole mě naučila, co to znamená skutečně *cítit*. Většina z nás přitom celý svůj život dělá přesný opak – uděláme cokoli,

abychom se pocitům vyhnuli. Dokonce i pro vysoce vnímavé lidi jsou pocity něčím vzdáleným, zatímco emoce jsou přítomny neustále. Příliš prožíváme světy ostatních lidí; bereme na sebe jejich emoce, jako by to byly naše vlastní. Jak jsem ale zjistila během čekání na svůj úděl, nejsme patřičně napojeni na to, co skutečně cítíme my.

Při své práci hovořím se spoustou ustaraných lidí. Mají starosti v práci, se vztahy, s financemi – poznala jsem starosti ve všech možných podobách. Mám zkušenost, že lidé opakují v životě stále ty samé vzorce – jakkoli je chtějí změnit – dokud se nevypořádají s jednou klíčovou oblastí a tou je jejich vztah k víře.

Podle slovníkové definice je víra naprostá důvěra v někoho či něco nebo přesvědčení o existenci Boha a důvěra v náboženské doktríny. Mé vlastní chápání víry v kontextu hlubokého osobního rozvoje nemá s ustanovenými doktrínami a hodnotami takřka nic společného, zato velice úzce souvisí s budováním vnitřního napojení na hlubokou víru *v sebe sama*. Jedná se o víru spočívající na pevných základech citu, důvěry a odevzdání se.

Pro vnímavého člověka se rozvíjení citu, důvěry a odevzdání se s cílem dosáhnout víry v sebe sama nakonec stává nutností, spíše než luxusem. Bez toho je pro nás svět i nadále zahlcující, emocionálně bolestivý a úmorný, protože naše vnímavost nám velí schovávat se a odmítat ostatní a přitom zároveň toužíme po hlubokých a smysluplných citových vazbách.

Hluboká víra a intuitivní napojení

Když jsem se probrala z temnoty, těkala jsem očima po něčem, co jsem brzy identifikovala jako strop pooperačního pokoje. Sestra se rychle probrala k životu, když si všimla, že se začínám navracet do reality. Je vtipné, čeho všeho si všimnete v okamžicích obrovského stresu – vybavuju si hod-